

Hvězda lásky

Barbara
Cartland

1

1878

Bylo už po desáté hodině večerní, ale k impozantnímu domu v Park Lane, v němž žila lady Lambourneová, stále mířily kočáry. Z hlavního vchodu, jenž se otevřel opozdilcům, zazněly ostrým večerním vzduchem útržky módního valčíku.

Maškarní bál, který každoročně pořádala lady Lambourneová, byl vyhlášený. Každý, kdo v Londýně něco znamenal, doufal, že dostane pozvánku.

V tanečním sále byla hlava na hlavě. Pod zářícími svícný se třpytily korunky. Páry se elegantně točily na parketu v pestré směsici barev. Mušelínové závěsy na francouzských oknech se jemně vlnily, když dovnitř propouštěly trochu vítaného vzduchu.

Sylvia, dcera vévody z Belhamu, tančila tak dlouho, až se jí svět rozmazal před očima. Doufala, že si na okamžik sedne a během příštího valčíku si odpočine, ale to už u ní stál další mladík a připomínal jí, že se jí zapsal do tanečního pořádku. Vstala se vši elegancí, jaké ještě byla schopna.

Bylo jí jasné, že kdyby seděla příliš dlouho, její dvě sestry a nevlastní matka, vévodkyně z Belhamu, by ji rozhořčeně vyplísnily. Oběma sestrám,

Edith a Charlotte, se na posledním plese podařilo získat manžely a teď byla řada na Sylvii. Jenomže manžel z vyšší společnosti bylo to poslední, po čem Sylvia toužila.

Od chvíle, kdy se její otec, vévoda z Belhamu, před nějakými osmi lety znovu oženil, rodina žila v Londýně, neboť si to nová vévodkyně přála. Pramálo toužila pohřbít sebe a své půvabné nevlastní dcery kdesi na venkově, na rodinném sídle Belham.

„Nu, to ticho by mě nejspíše přivedlo do hrobu,“ bránila se, když ji vévoda přesvědčoval, aby na rodinném panství strávila alespoň léto. „A když to není ticho, jsou to zase zcela barbarské zvuky – krávy a kohouti a psi – a lišky skučící v lesích. Můj drahý muži, pokud mě miluješ, už nikdy mě nežádej, abych se zavřela v té divočině.“

Vévoda se pokaždé odmlčel, neboť svou ženu nesmírně miloval a byl jí vděčen, že se stala tak svědomitou matkou jeho dcerám. A protože nijak netoužil strávit léto sám, zůstal s rodinou v Londýně nebo s nimi jel na Riviéru, kde vévodkyně zařídila dům na mořském pobřeží. A právě tam také objevil potěšení z hazardu.

Jeho starší dcery, Edith a Charlotte, byly se svými životy spokojené. Sdílely se svou nevlastní matkou lásku ke klevetám, drahým kloboučkům, čajovým dýchánkům a plesům. Sylvia naproti tomu toužila po životě na venkově. Nesmírně jí chyběl belhamský hrad, v němž žila až do svých deseti let.

Vzpomínala na mrazivá rána, v nichž pomáhala služebné hledat vajíčka. Vzpomínala, jak se na jaře rodila jehňátka. Vzpomínala na letní lenivé dny,

kdy sedávala v loděnici a komíhala nohama ve vodě. Na dny, za kterých byla ve vzduchu cítit vůně čerstvě posečené trávy. Vzpomínala, jak jezdívala se svým otcem na projížďky tak brzy ráno, že se na stéblech trávy ještě třpytila ranní rosa.

Ona a její otec sdíleli lásku k venkovu a k prastarému belhamskému hradu.

Občas si v Londýně vyjeli po Rotten Row, to však nebylo totéž. Bylo tam tolik jiných jezdců, že se jen zřídka dalo pobídnout koně do cvalu.

Sylvii vytrhl z myšlenek další tanečník, který jí zaryl prsty do boku. A když pak kroužili po parketu, tvrdohlavě mu koukala přes rameno. Ach, jak ji to nudilo. Na nohou ji tlačily saténové střevíčky a maska ji škrábala na obličejí. Tančila dnes s tolika mladíky a všichni se oddávali pouze lehké konverzaci. Přece tu dnes večer musel být někdo, kdo by se s ní dokázal bavit o něčem jiném než o dostizích v Ascotu nebo o nejnovější zpěvačce z Covent Garden.

Konečně hudba ztichla a partner Sylvii doprovodil k pohovce. Sylvia se vděčně zanořila do červeného saténu a nenápadně osvobodila svá bolavá chodidla. Pod dlouhou bílou sukní zahýbala nártý nejprve na jednu stranu, pak na druhou.

„Co to vyvádíš, Sylvie?“ ozvaly se najednou hlasy obou sester. Sylvia provinile vzhledla. Edith a Charlotte se nad ní skláněly. Byly oblečené do červených a nefritově zelených šatů a tváře jim zakrývaly barevně sladěné škrabošky. V očích měly podezřívavý výraz.

„Bolí mě nohy,“ vysvětlovala jim Sylvia. „Musela jsem si trochu odpočinout.“

„Ty sis zula boty?“ vyptávala se Edith nevěřicně. Sylvia přikývla.

„Co jen s tebou budeme dělat?“ vykřikla Charlotte. „Po takovém čase stráveném v Londýně se pořád chováš jako venkovský balík. Copak si neuvědomuješ, jaké máš štěstí, že tu můžeš být? Tento ples je tak populární, že lady Lambourneová zve pouze dvě osoby z každé rodiny. A nás bylo pozváno *pět!* To je skutečná pocta!“

Sylvia si pokorně povzdechla. „Já to přece vím a jsem jí vděčná.“

„Tak proč tady sedíš v koutě?“ zeptala se jí Edith.

„Přísahám, že jsem tančila až příliš mnoho tanců.“

„Ani příliš mnoho tanců nestačí,“ poučila ji Charlotte. „Musíš tančit s každým gentlemanem, který tě o to požádá, protože jeden z nich může být ten pravý.“

„Jen si vzpomeň, jak vytrvale jsme tančily loni,“ přidala se Edith. „Chodidla už mi krvácela, když mě lord Rossington požádal o tanec.“

Na to neměla Sylvia co říci. Nedokázala by se provdat za Edithina lorda Rossingtona s úzkými rty ani za vévodu z Cranley s vystouplou čelistí, kterého okouznila Charlotte.

Vtom mezi své nevlastní dcery přispěchala vévodkyně z Belhamu. Peříčka na korunce se jí natřásala a Sylvia se musela kousnout do rtu, aby se při tom pohledu nerozesmála. „Říká se, že je tu dnes večer sám lord ze Salisbury,“ zašeptala, „a hádejte, koho jsem si tu také všimla?“

„Koho?“ vydechly Edith a Charlotte zároveň.

„Prince z Walesu! Má na tváři škrabošku, ale tu postavu jen tak neschová, to vám řeknu.“

„Chceme ho vidět, chceme ho vidět,“ pištěly Edith a Charlotte. V ten okamžik nadobro zapoměly na Sylvii a vzrušeně se rozběhly pryč. Vévodkyně se na svou nejmladší nevlastní dceru zamračila.

„Tak už se zvedni. Jsi moc pohledná slečinka, víš, a stačí, když to přestaneš skrývat.“

„Ano, madam.“

„Výborně. Nu, slíbila jsem jeden valčík lordu z Malsbury, tak radši půjdu.“

Vévodkyně odplula ve své bohaté modré róbě.

Sylvia si znovu nazula střevíčky a postavila se. Na okamžik zachytila svůj odraz v jednom ze zlatených zrcadel, která visela na zdech tanečního sálu. Podle všeho byla pohledná, měla zlaté kudrny a velké modré oči, svému vzhledu však věnovala pramalou pozornost. Její sestry se jí smály, že kdyby jí nevlastní matka každý den nevybírala, co si má vzít na sebe, Sylvia by nejspíš chodila oblečená jako děvečka.

Hudebníci se znovu pustili do hraní. Koutkem oka Sylvia zahlédla, že k ní míří muž, se kterým před okamžikem dotančila. Ne, nedokázala by snést další tanec. Aniž by se jedinkrát ohlédla, pospíšila si k francouzskému oknu a skrze něj vstoupila do zahrady.

Závan studeného vzduchu jí ochladil rozpálené tváře. Sylvia si strhla masku z tváře, přetančila terasu a seběhla po schodech na trávník. Byl březen a nebyla zrovna teplá noc, ale Sylvia se o to nestarala. V horkém, hlučném tanečním sále se cítila jak ve vězení.

Znovu si zula střevíčky a zanořila prsty do vlhké trávy. Byl to požitek. Pak se s botami v rukou

rozběhla zahradou pod hvězdnou oblohou. Zahradou byla jedna z největších v Londýně, a když dívka dorazila k fontáně na druhém konci, sotva dechu popadala. Upustila střevíce, bez obtíží vystoupala na hladký okraj a zasněně se po něm procházela.

Hvězdy na obloze se zrcadlily ve vodě a vypadaly jako stříbrné mince, které někdo naházel dovnitř, aby si mohl něco přát. Sylvia pohlédla zpět k domu – zářícímu jako loď na moři – a pak si opatrně nadzdvihla sukňě a ponořila nohu do fontány. Voda byla tak nádherně chladivá! Nebesa! Ponořila i druhou nohu. Palci vodu maličko rozvířila, takže se hvězdy roztančily sem a tam. Když se pak hladina znovu ustálila, Sylvia si všimla, že jedna z hvězd září obzvláště jasně. S hlavou na stranu se na ni pozorně zadívala.

„Zajímalo by mě, jak ti říkají,“ uvažovala nahlas a zalapala po dechu, když se ze tmy ozvalo: „To je Arcturus neboli Strážce.“

Sylvia rychle spustila sukňě, posadila se a nohama se pokusila nahmatat zapomenuté boty.

„Hledáte tohle?“

Ze tmy vystoupil vysoký gentleman v černé masce a v napřažené ruce svíral Sylviiny boty.

„Nu... ano. Děkuji vám.“

Muž se poklonil a pak, k Sylviinu údivu, před ní poklekl na jedno koleno.

„Ukažte mi nohu,“ nařídil jí.

Sylvia trochu zrudla, ale nakonec udělala, co jí poručil. Tajemný mladík jí něžně nazul střevíčky. Jak se k ní skláněl, Sylvia si všimla, že má tmavé obočí a modročerné vlasy. Alespoň se tedy v měsíčním světle modročerné zdály.

Když byl hotov s obouváním, muž se narovnal a vážně si Sylvii změřil pohledem.

„Doufám, že jsem vás nevyděsil,“ řekl tiše.

Dívka zakroutila hlavou. „Ne... jen jsem se lekla, to je vše.“

Muž se začal zvedat, jako by chtěl odejít, ale Sylvia pokračovala. „Jsem moc ráda... že jste mi odpověděl na otázku... protože je to nádherná hvězda... a byla by škoda neznat její jméno. Raději mluvím o hvězdách než o dostizích nebo kloboucích... nebo o tom, jaká slavná osobnost přijela na ples. Utekla jsem do zahrady právě od toho všeho.“

Muž se usmál. „Udělal jsem totéž,“ poznamenal.

„Znáte i jména ostatních hvězd?“

„Ano, znám,“ odvětil prostě.

„Tak co kupříkladu tamhle?“ ukázala Sylvia. Oči jí v měsíčním světle zářily a zlaté vlasy se jí jemně pohupovaly v lehkém větříku. Její společník si ji chvíli mlčky prohlížel, než odpověděl: „Která? Ach ta, to je Polárka. A tamhle je Velký vůz.“

Otočil se zpět k Sylvii a zeptal se: „Copak vás nikdy předtím obloha nezajímala?“

„Nu,“ pravila Sylvia zahanbeně, „dřív jsem na oblohu často hleděla a... kladla si otázku, co se tam dá najít... a jak se co jmenuje. Ale to bylo, když jsem žila na venkově. Od chvíle, co bydlím v Londýně, už o hvězdách nepřemýšlím. Většinu času jsou stejně skryté, oblaky nebo mlhou... nebo zkrátka městským vzduchem.“

Její společník se usmál. „To je pravda, málokdy se v Londýně dají hvězdy vidět v celé jejich kráse.“

„Jak to... že o nich víte tolik?“ zajímala se Sylvia.

„Nu, jsem něco jako amatérský hvězdář. Doma na venkově mám dalekohled.“

„To je naprosto úžasné,“ vykřikla Sylvia. Kopla nohama do trávy a pak ostýchavě vzhlédla ke svému společníku. „Trávíte... většinu času na venkově?“

„Ano.“

„Ach, jak vám závidím,“ povzdechla si toužebně.

„Jen málo mladých dam by mi závidělo život na venkově.“

„Ale já ano. Zoufale mi schází. A také naše ro-
dinné sídlo, hrad Belham. Neznáte jej?“

„Popravdě řečeno ano,“ začal mladík.

„A znáte příběh o ztraceném belhamském pokladu?“ skočila mu do řeči Sylvia.

Mladík se usmál. „Slyšel jsem určité zvěsti, ale nikdy jsem si onu legendu nevyslechl celou.“

„Pak vám ji budu vyprávět,“ usmála se Sylvia vítězoslavně, „a vy mi za to řeknete všechno o hvězdách.“

Její společník zaváhal. „Rád bych si to vyslechl, ale měla byste si vzít mou pelerínu. Trápí mě, že tu sedíte a nemáte nic na sobě.“

„Já nic nepotřebuji,“ vyhrkla Sylvia bezstarostně. „Vevnitř bylo takové horko a otrava. Není mi vůbec zima. Ale vaši nabídku ráda přijmu,“ pokračovala rychle, když si všimla, že se její společník znepokojeně zamračil.

Mladík si sundal pelerínu a přehodil ji Sylvii přes ramena. Pak se zasmušile posadil vedle ní, aby si vyslechl celý příběh.

„Stalo se to během občanské války. Můj předek, James, vévoda z Belhamu, bojoval na straně krále Karla. Když začalo být zřejmé, že rojalisté prohrají, skryl část svého majetku – drahokamy a zlaté

valouny – někde na hradě nebo je zakopal na pozemcích v okolí a pak uprchl do Francie. Dal se do služeb francouzského krále a nakonec zemřel v šarvátce s francouzskými protestantskými rebely vedenými knížetem de Condé.“

„A když se pak po válce k moci dostal Cromwell, tak hrad zabavil?“ zajímal se její společník.

Sylvia zavrtěla hlavou. „Ne. Víte, vévodův dědic, jeho synovec, podporoval parlament, a tak mu Cromwell dovolil, aby si vše ponechal.“

„To je neobyčejně pozoruhodný příběh,“ řekl její společník.

„Ano, to je,“ přikývla Sylvia. „Když jsem byla malá, často jsem snila o tom, že ztracený poklad objevím, ale ve skutečnosti jsem nikdy nevěřila tomu, že existuje. Myslím, že je to jen legenda, kterou si vymyslel onen synovec, aby vysvětlil, proč zmizela značná část majetku, když byl vévoda ve Francii ještě živ. Myslím, že to byl pěkný lump a že využil příležitosti, aby mohl vévodův majetek prodat.“

Její společník se právě chystal něco podotknout, když vtom se na terase domu objevila postava a zvolala: „Sylvie? Jsi venku? Okamžitě pojd' dovnitř. Už jsme na odchodu.“

Sylvia vyskočila na nohy. „To je moje nevlastní matka. Musím běžet. Musím běžet.“

Udělala několik kroků, pak se zastavila a otočila se. „Ach, vaše pelerína. Málem bych zapomněla.“ Rozběhla se zpět a podala plášť vysokému, černo vlasému mladíkovi. „Opravdu jsem si s vámi ráda povídala... bylo to o tolik zábavnější než tančit se všemi těmi nudnými muži ze společnosti. Na shledanou, na shledanou.“

Zamávala mu svou krásnou bílou ručkou, pak se otočila a spěchala zpět přes trávník.

Temný mladík s maskou přes tvář okamžik sledoval, jak štíhlá postava mizí v domě. Pak si všiml, že mu na zemi u nohou cosi leží. Zastavil se a zvedl tu věc.

Byla to umně vytvořená, zlatem zdobená bílá škraboška.

Když Sylvia dorazila na terasu, vévodkyně ji uvítala nazlobeně. „Podívej se na svoje šaty! Jsou celé mokré a jsou na nich skvrny od trávy! A s kým jsi to tam mluvila?“

Sylvia bezradně pohlédla k fontáně. Záhadný mladík zmizel, ale vévodkyně podle všeho spatřila, jak tam spolu seděli.

„Já nevím,“ přiznala rozpačitě.

„Byla jsi venku o samotě s někým, koho neznáš? Copak vůbec nevíš, co se sluší a patří? Co jen s tebou budeme dělat?“

„Já nevím,“ zopakovala Sylvia a sklopila zrak ke špičkám svých saténových střevíčků. Když si vzpomněla, jak jí je mladík něžně nazouval, krev jí vstoupila do tváří.

„Nejspíš tě budeme muset poslat do školy pro mladé šlechtičny,“ povzdechla si vévodkyně temně. „Tvé sestry a já jsme připravené vydat se na cestu, ale nemůžeme najít otce. Nevíš, kde by mohl být?“

„Půjdu se po něm podívat,“ nabídla se Sylvia, která toužila utéct od vévodkyně a její mizerné nálady.

„Ano, běž, a řekni mu, že pospícháme.“

Sylvia se francouzským oknem protáhla zpět do tanečního sálu. Páry se stále vznášely po parketu v rytmu valčíku, přestože se Sylvii zdálo, že hudeb-

níci už padají únavou. Rychle prošla sálem do široké chodby, z níž se otvíraly dveře do útulných salonnů, kde dámy klevetily na širokých pohovkách.

Na konci chodby objevila knihovnu. Vevnitř se válela oblaka doutníkového kouře, na poloprázdných lahvích portského se mihotalo světlo z krbu a gentlemani s nadějí vepsanou ve tvářích seděli kolem několika karetních stolků.

Sylvii se sevřelo srdce, když si všimla, že jedním z oněch mužů je i její otec.

„Papá!“ zašeptala smutně.

Všem jim slíbil, že už se karbanu oddávat nebude. Při jejich poslední návštěvě na Riviéře prohrál tolik peněz! Dívka udělala několik rychlých kroků a položila mu ruku na rameno. Provinile sebou trhl.

„Tedy, Sylvie, já – přišel jsem si zakouřit doutník, víš, a zlákali mě k jedné partičce.“

„Jistě, papá,“ řekla Sylvia jemně. Bylo jí jasné, jak obtížné je pro něj odolat pokušení. Byl přesvědčen, že je schopen vyhrát zpět vše, o co přišel, jen kdyby ho jeho rodina nechala.

„Vedu si opravdu dobře, drahoušku. Kdybys mě jen nechala o samotě ještě tak půl hodiny.“

„Ale mamá chce odjet,“ namítla Sylvia. „Už jsme všechny připravené.“

„Možná,“ začal vévoda, „bych za vámi mohl dorazit – později.“

„Ne, papá, to není moc dobrý nápad. Pokud nepůjdete hned, mamá sem pro vás přijde.“

Když si uvědomil, co by následovalo, kdyby ho při karbanu nachytala vévodkyně, vévoda spěšně vyskočil na nohy. Omluvil se svým společníkům a mrzutě následoval Sylvii ke kočáru.

Vévodkyně odsekla stříbrným nožíkem špičku vajíčka. „Je tak obtížné sehnat dobré kachní vejce,“ podotkla. „Ale s těmito jsem opravdu spokojená. Posílám pro ně kuchařku do Fortnum. Sylvie, nedáš si také?“

„Děkuji vám, ale vlastně nemám hlad.“

Vévodkyně na ni ostře pohlédla. „Nejspíš ses nachladila. Včera v noci, když jsi seděla v zahradě bez pláště.“

Sylvia doufala, že se její nevlastní matka plete, ale v krku ji opravdu už od rána bolelo a při myšlence na jídlo se jí dělalo nevolno.

„Nevím, co s ní budeme dělat, Charlesi,“ povzdechla si vévodkyně. „S každým svým partnerem tančila včera pouze jednou. To jim sotva dává nějakou naději, že?“

„Nejspíše ne, drahá.“ Vévoda odstrčil židli a vstal od stolu. „Nu, pokud mě omluvíte, musím si jít přečíst poštu.“

Vévodkyně mávla rukou. „Požádala jsem Carltona, aby přinesl poštu sem do snídaňového salonku.“

Vévoda, který byl u snídaně nezvykle potichu, klesl s poraženeckým výrazem zpět na židli. V ten okamžik, jako by ho zavolali, vstoupil dovnitř Carlton a na tácu nesl ranní poštu a nůž na dopisy.

„Vaše Milosti,“ pravil, složil hromadu dopisů před vévodu a pak obešel stůl k vévodkyni.

Vévoda si nešťastně prohlížel kupu pošty před sebou. Uchopil jeden dopis, pohlédl na něj, hodil ho nazpět a pak si vybral další. Roztrhl obálku a zíral na ni, aniž by zevnitř vytáhl dopis.

Sylvia ho znepokojeně sledovala.

Vévodkyně si prohlížela pohlednici, kterou dostala ona. „Je od lady Framburyové,“ zvolala. „Už odjela na Riviéru a píše, že je tam prostě nádherně. Možná bychom tam měli vyrazit už na Velikonoce.“

Zdálo se, že ji vévoda neposlouchá. Položil obálku vedle svého talíře a zíral do prázdna.

„Slyšel jsi mě, drahý?“ zeptala se vévodkyně.

Vévoda na ni nepřítomně pohlédl. „Co jsi říkala, drahoušku?“

„Říkala jsem, že bychom možná měli jet letos na Riviéru už dříve,“ opakovala vévodkyně.

„Řekl bych –“ začal vévoda pomalu, „že bychom neměli. Věc se má tak, drahoušku, že – že se budeme muset svého domu na Riviéře vzdát.“

„Vzdát?“ opakovala vévodkyně. „Ale proč?“

Vévoda uchopil hromadu dopisů a nechal si je proklouznout mezi prsty. „Zde je důvod. Účty. Účty. A ještě další účty. A já jednoduše nemám peníze, abych je zaplatil. Měla bys o tom vědět, než dorazí exekutoři.“

Zdálo se, že vévodkyně omdlí. „Exekutoři?“

„Papá, to nemyslíte vážně, že ne?“ zeptala se Sylvia tiše.

„Nu, chybí jen málo, drahoušku. Utratili jsme hromadu peněz za život v Londýně a svou půdu v okolí Belhamu jsme nechali ležet ladem. Nestarali jsme se o pole, která jsme dříve nechávali orat, a o dobytek, který se pásal na loukách. Nenašel jsem náhradu za správce, který vybíral poplatky za pronájem. Žili jsme si nad poměry, a pokud si neutáhne opasky – budu muset vyhlásit bankrot.“

„A čím je to chyba?“ zvolala vévodkyně. „Kdo přišel o tisíce – ano, tisíce – u karetních stolů v Monte Carlu?“

„Já jsem to zavínil,“ přisvědčil vévoda smutně. „Ale – jen si vzpomeň na všechny večírky a plesy – na všechny cesty po vyhlášených místech Evropy – co nás to stálo jen na šatech!“

Vévodkyně propukla v pláč. „Chceš mě nyní obvinít z toho, že jsem se snažila sehnat manžely pro tvé vlastní dcery?“

„Uklidni se, drahoušku, uklidni se. Jsi mým dcerám obdivuhodnou matkou.“

„Ale co bude s tvou nejmilejší, se Sylvíí?“ naříkala vévodkyně. „Jak jí mám sehnat manžela, když nesmím utratit ani penny?“

Vévodovi se na tváři objevil tak bolestný výraz, že se Sylvia roztrásla. Vmžiku vyskočila na nohy a přešla ke svému otci. „To je v pořádku, papá. Nižak mě nezajímají boty ani klobouky. Netrápí mě, když budu letošní šaty nosit příští rok. A opravdu mi nebude vadit, když nebudu na tolika večírcích.“

Otec ji vzal za ruku a přitiskl si ji k hrudi. „Žehnej ti pánbůh, drahoušku.“

„Je nemožná,“ zalkala vévodkyně. „Zemře jako stará panna a nebude to proto, že bych se nesnažila ji provdat. Předpokládám, že ani nechce ples u příležitosti uvedení do společnosti, který by měla mít příští rok.“

„To nechci,“ opáčila Sylvia rozhodně.

Ale to už i vévoda zavrtěl hlavou. „O tom není sporu – ples uspořádat musíme. Každá dívka musí mít ples u příležitosti uvedení do společnosti. Avšak nebude se konat zde, to je vše.“

„A kde se, u všech všudy, bude konat?“ otázala se vévodkyně.

„Nu – na belhamském hradě,“ odvětil vévoda.

Sylvia zadržela dech. Po ničem netoužila tolik jako po návratu na hrad, kde strávila dětství. Vévodkyni to však vyděsilo. „Na belhamském hradě? To bychom se stejným úspěchem mohli pořádat večírek na Měsíci. Kdo na něj asi tak přijde? Nějací neotesaní zemani a... a... oráči! Ne, ne, to nemohu dovolit.“

Vévoda řekl unaveně: „Má drahá, víš, že nejsem rázný člověk. Jen zřídka tě žádám, abys uposlechla mých přání. Musím tě však upozornit, že jsem prodal své akcie a podíly ve společnostech, abych zaplatil Edithinu a Charlottinu svatbu. Víím, že to nebylo prozíravé – a víím, že je to moje chyba, ale věc se má zkrátka tak, že pokladnice je prázdná. Budeme muset opustit tento dům, dokud se situace nezlepší. Budeme bydlet na belhamském hradě. Život na venkově je o tolik levnější.“

„To nedokážu snést,“ zalkala vévodkyně. Vyskočila na nohy, přitiskla si kapesníček na rty a s pláčem vyběhla z místnosti.

Vévoda se zavrtal hlouběji do své židle. „Má milovaná Sylvie – co jen jsem na nás přivolal?“

Sylvia ho jen stěží slyšela. Srdce jí v hrudi bušilo a v hlavě jako by jí někdo zpíval.

Vracím se domů, zpíval. Konečně se vracím domů.

2

Dva týdny nato jejich londýnský dům utichl. Většina služebnictva byla propuštěna a vévoda spolu s vévodkyní a Sylvii odjeli na venkov.

Když vlak dorazil do Norwiche, kočár rodu Belhamů již čekal na stanici. Pohled na něj jim však vyrazil dech. Nápravy byly zrezlé a podvozek celý zablácený. Erb na boku byl tak omšelý, že byl sotva vidět. Kočí neměl livrej a krom něho neseděl na kozlíku žádný lokaj.

Vévodkyně našpulila rty, ale udržela jazyk za zuby.

Vévoda na kočár dlouze hleděl, ale nakonec se k situaci postavil čelem. „Potřebuje jen nový ná-
těr,“ pravil.

Sylvii bylo otce líto, ale stěží potlačovala radost z toho, že se vrací na belhamský hrad.

Vůbec nelitovala, že opouští velký dům v Mayfair, kde žila posledních osm let. V těch přezdobených místnostech se nikdy necítila jako doma. Otec svou ženu miloval natolik, že proti její zálibě ve vybavování interiéru nic nenamítal, což vedlo k takovým hrůzám, jako byly olivové tapety a pohovky s kostičkovaným čalouněním.

Sylvia se samozřejmě s lítostí loučila s některými ze služebných a také s Tilly, kuchyňskou kočkou, která byla nepřekonatelná v chytání myší. Bylo jí také líto, že se musí rozloučit se staršími sestrami. Hořce vzlykaly, když je vévodkyně obeznámila s neradostným úbytkem rodinného jmění. Prosily otce, aby neodjížděl do vyhnanství na hrad Belham. Nicméně jejich manželé, lord Rossington a vévoda z Cranley – oba rozvášní a prozíraví muži –, si tajně oddechli. Neměli chuť zalovit ve vlastních kapsách, aby udrželi londýnskou domácnost Belhamových nad vodou. Ne, tvrdili svorně, vévodovo rozhodnutí uchýlit se na Belham bylo správné.

Na tom, že opouštějí Londýn, Sylvii rmoutila jediná věc.

Večer před odjezdem klečela v okně, hleděla do ztichlé zahrady a na noční oblohu.

Arcturus, Strážce, jasně zářil nad stromy.

Při pohledu na hvězdu si Sylvia povzdechla.

Jakmile se jednou ukryje hluboko v srdci venkova, daleko od řady večírků a plesů, které naplňují londýnský život, bude mít jen malou naději, že se opět setká s oním záhadným hvězdářem.

„Ne, ne – ten větší uložte dospod!“ Vévodkyně hlasitě udávala příkazy nosičům.

Kočí setrval na kozlíku a tiše si pohvizdoval, zatímco nosiči nakládali na kočár některé z těžkých truhel. Pro zbytek zavazadel včetně krabic na klobouky a kufříků z teletiny, které patřily vévodkyni, hodlali poslat později.

Vévoda pomohl své ženě a dceři do vozu. Klesli do zaprášených kožených sedadel a kočár vyrazil na cestu.

Když se vůz vykodrcal z města, Sylvia stáhla okénko a nadšeně zajásala nad výhledem do kraje. Země zářila veselými barvami jara. Na stromech vyrážely pupeny, v pastvinách skotačila jehňata a svěží vzduch provoněly jarní květiny.

Na hrad Belham to byl z Norwiche pořádný kus cesty a uběhly skoro tři hodiny, než kočár zastavil před dvoukřídlou zdobenou bránou. Kočí hvízdal a ze svého domku přispěchal vrátný.

„Alespoň vrátného tu ještě máme,“ poznamenala hořce vévodkyně.

Brána vrzala v závěsech, když ji vrátný ztěžka otevíral. Když se kočár valil dovnitř, smekl kloboúk.

Příjezdová cesta byla samá díra. Stromy po obou stranách pokrýval mech a pod nimi bujel hustý podrost.

V jednu chvíli musel kočár zastavit, protože se přes cestu loudaly tři ovce.

„Čí jsou to ovce?“ zavolal vévoda na kočího.

„Ty patří vám, Vaše Milosti,“ odvětil kočí. „Plot kolem pastviny je ztrouchnivělý a provalený. Chodí si, kam se jim zachce.“

„Hmm,“ zamručel si pro sebe vévoda, když se opět opřel do sedadla.

Konečně kočár pronikl stromořadím a zastavil před hradem. Vévoda vystoupil a pomohl ven své ženě a dceři.

„Ach panebože!“ zvolala vévodkyně.

Kamenný hrad vypadal strašně zanedbaně. Břečťan se divoce vinul po zdech a některá okna zcela zakrýval. Parapety se drolily a schodiště vedoucí k hlavnímu vchodu bylo popraskané. Jednomu

z okrasných lvů, kteří schodiště lemovali, chyběla hlava.

„Ts ts,“ pomlaskával si vévoda. „Je to poněkud zchátralejší, než jsem očekával.“

Sylvia zamrkala a neříkala nic. I přes ten zpustlý vzhled jí hrad připadal jako to nejromantičtější místo na světě.

Vtom se se skřípáním otevřely vstupní dveře a vyšla osoba vyhlížející obdobně zanedbaně jako celý hrad.

„Hled’me, to je starý Tompkins!“ zvolal vévoda.

Tompkins je počastoval bezzubým úsměvem. „Osobně, Vaše Milosti. Vítejte doma. A to je jistě mladá dáma, slečna Sylvia? Ty zlaté vlasy bych poznal všude.“

Vévodu zřejmě opětovné setkání se starým sluhou velmi potěšilo. I Sylvii udělalo radost, na Tompkinse si vzpomínala. Vozíval ji na zádech po dlouhých chodbách.

„Jistě vás potěší, že zde zůstala i kuchařka, Vaše Milosti,“ pokračoval Tompkins. „Když se doslechla o vašem příjezdu, napekla tolik masových koláčů a naudila šunky, že by to nasytilo celou armádu.“

Vévoda si zamnul ruce. „Dobrá, dobrá. Už se tedy moc těším na večeři!“

„Kolik je zde služebnictva?“ tázala se vévodkyně Tompkinse panovačně.

Než odpověděl, zahleděl se Tompkins na vévodu. „Mnoho nás nezbylo, Vaše Milosti. Pouze já, kuchařka, čeledín, stájník, pomocnice v kuchyni a tři služebné.“

Hrad Belham se kdysi pyšnil služebnictvem čítajícím padesát osob.

„Ale já budu potřebovat komornou!“ zanaříkala vévodkyně.

„To vyřešíme později,“ řekl rychle vévoda. „Prozatím ti může být k ruce jedna ze služebných. Honem, pojďme se podívat, v jakém stavu je hrad uvnitř.“

Vévodkyně s ponurým výrazem následovala svého chotě do schodů.

Sylvia rozevřela okno. Vzduch prosycovala vůně zahrady za soumraku. Otočila se a s uspokojením přehlédla svůj pokoj. Koberec byl ošuntělý, ale to ji nijak netrápilo. Nebesa kolem postele provrtali moli, ale ani s tím si nedělala starosti. Velké zrcadlo bylo prasklé – aťsi. V tomhle pokoji spávala jako dítě a byl plný vzpomínek. No ovšem, v tomhle křesle jí maminka četla, když byl čas jít spát. A tamhle nad krbem visí dobře známý portrét drahé maminky, oblečené v modrém saténu.

Z haly zazněl gong. Sylvia si přehodila přes ramena vyšívaný čínský šál a chvátala k večeři. Na schodišti mýjela portrét onoho rojalisty z příběhu – Jamese, vévody z Belhamu. V klobouku s pérem mu to velmi slušelo.

Když Sylvia vešla do jídelny, vévodkyně si právě stěžovala na hrad.

„Potřebuje kompletně zrenovovat! Vždyť na zdi v mé šatně je dokonce plíseň!“

Vévoda, který seděl naproti vévodkyni na opačném konci dlouhého dubového stolu, se zmoženě usmál na Sylvii.

Tompkins přistavil doprostřed další židli pro Sylvii.